

**ЙОРДАН ДРУМНИКОВ
ХЕР МАКАРОНИ В
НЕОБИКНОВЕНИЯ ГРАД**

chitanka.info

Преди известно време се прослави един малък, необикновен град със своето гостоприемство, красота и автоматика. Нарича се Лесново. В него идваха хора от цял свят и прекарваха незабравими дни.

С какво беше прочут този град?

С много неща!

Тук можеш да се разхождаш, докогато си желаеш — с аутострела по жълтата магистрала, с беззвучен сферосамолет, с летяща стъклокабина в дълбокото прозрачно езеро.

Можеш да си вземаш от големия супермаркет (магазин за всичко), каквото поискаш — дрехи и обувца, които сменяват цветовете си по твое желание, дъждобран, който сам стои над главата ти или пътува с тебе.

Можеш да си вземеш от ресторанта, каквото погледнеш — пържени дробчета на скара, бутчета от дива патица, шоколадови макарони.

Да! Като казах макарони, дойде ми на ум за едно момче. Това момче много обичаше макарони със захар и майка му често пъти шеговито му казваше:

— Хер Макарони (Господин Макарони).

Но момчето не се обиждаше от това, а молеше майка си:

— Дай още!

То изяждаше по три чинии макарони на закуска и ако имаше още три би изяло и тях!

Веднъж майка му го упрекна:

— Хер Макарони, ти си само за Лесново! Нали чу по радиото за този град на автоматиката?

— Да, мамо. Това е градът, където всичко се върши лесно. Само натискаш бутоните и автоматите започват да се движат пред тебе.

— Е, добре, щом като си чул за този град, докога ще ни измъчваш все да ти угаждаме, да ти шетаме — на автомати сме се превърнали с татко ти. Я виж колко голям си порасъл!

Момчето се обиди от тези думи и каза:

— Добре, щом като съм ви дотегнал, аз ще замина за този град. Там ще живея така, както аз си зная! И автоматите няма да ми държат сметка, както вие ми държите!

И една сутрин момчето грабна своя куфар, пълен с багаж, но изведнъж се досети:

— А, защо ми е този куфар? Нали в Лесново всичко има!

Хер Макарони остави куфара посред стаята и замина с влака.

Когато стигна в Лесново, градът му направи странно впечатление: видя разноцветни стъклени сгради, подвижни улици, роботи, които поднасяха учтиво на зажаднелите хора чаши, пълни с малинов сироп.

— Тук ще се живее славно-преславно! — рече си момчето.

Но за съжаление Хер Макарони още веднага се сблъска с трудности. За да живее човек в този град, той трябва да разбира много добре езика на поселниците. Тук говорят тъкмо обратното. Вместо „хляб“, казват „бялх“, вместо „моля“ — „ялом“...

Ах, това страшно много затрудни новия гражданин!

Отиде той в магазина и пожела да си вземе нови дрехи. Но понеже не знаеше нито дума пък и с книжката-справочник, която му дадоха на гарата, не умееше добре да си служи, чудеше се как да обясни на продавачите. Пипаше палтото, панталоните, ризата, шапката си, но те не го разбираха и само току надигаха рамене.

Огладня Хер Макарони и отиде в близкия „тнаротсер“ (ресторант). Няколко пъргави работи разнасяха яденето по масите в специални табли. Като видя че има макарони, нашият познат остави всякакво друго ядене, докопа една голяма тава и побягна с нея. Но от кухнята изтичаха двама работи-готвачи и започнаха да дърпат тавата:

— Я иватсо! Я иватсо! (остави я) — казваха му те.

А Хер Макарони не иска да я остави. Задърпаха я, понесоха се из ресторанта. Но изведнъж се отскубнаха дръжките и тавата издрънча на пода.

Хер Макарони избяга от ресторанта, но щом стъпи на улицата, веднага го дръпна един робот в бяла униформа за ръката:

— Защо не спазвате установения ред?

— Защото не зная езика!

— След пет години ще го научите!

— Аууу? — след пет години чак.

— Да!

— Къде?

— В Лесновския университет за чужденци!

— Та аз избягах от учението. Няма ли някаква сънна метода — всичко лесно да се запомва.

— Засега — не!

— А-а-а, не е за мене тук! — заклати недоволно глава момчето, като се чудеше накъде да поеме.

Най-после Хер Макарони тръгна гарата. През цялото време, докато вървеше, си мислеше какво ли би го сполетяло, ако останеше още в тоя необикновен град. Главата му бучеше като електрически вибратор. Когато стигна до гарата, бръкна в джоба си и намери късче тебешир. Наведе се върху перона и написа с едри букви: „И В ЛЕСНОВО НЕ Е ЛЕСНО“.

Хората се трупаха и се мъчеха да прочетат написаното, а Хер Макарони се усмихваше и махаше с ръка от прозореца на влака, политнал към далечния му бащин дом...

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 103-104/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.